LUKÁŠ KOSAŘ

SEZÓNA TICHA

Sezóna ticha

Lukáš Kosař

Brno, 2026
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, 602 00 Brno,
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 146. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování ©Lukáš Kosař
Korektura, redakce a sazba: Gomolová, Tichá, Horká

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN 978-80-88525-69-1 epub
ISBN 978-80-88525-70-7 PDF

Věnováno těm, kteří mají odvahu si vybrat. Protože ta největší zkouška tkví v tom, odvážit se vystoupit ze stínu a rozhodnout se, na čí straně stojíš.

Příběh nezobrazuje žádné skutečné osoby ani události. Jakákoliv podobnost s naší realitou je čistě náhodná. Názory a postoje knižních postav se nemusí nutně shodovat s názory a postoji autora. Naopak, některá reálná fakta či zmínky v příběhu mohou být upraveny dle potřeby knihy.

V příběhu vystupuje hlavní postava – vyšetřovatel hodnosti komisař. Toto je ve skutečnosti nejvyšší policejní hodnost ve Velké Británii, kterou reálně hlavní postava nedisponuje. V rámci příběhu byl ovšem tento fakt ohnut a upraven pro potřeby knihy. Rovněž jako pojem „policejní ředitel“, který ve Velké Británii neexistuje.

Jakékoliv vyobrazení rituálů, obřadů nebo zaříkání v této knize nepředstavuje přesný manuál pro jejich uskutečnění. Jedná se pouze o autorovy interpretace, fantasii nebo modifikace sloužící pro účely příběhu v knize.

Obsah

Anotace *7*

Předmluva *9*

Prolog *10*

Kapitola první *12*

Kapitola druhá *46*

Kapitola třetí *77*

Kapitola čtvrtá *103*

Kapitola pátá *134*

Kapitola šestá *161*

Kapitola sedmá *186*

Kapitola osmá *203*

Epilog *234*

Anotace

V srdci oblasti Lake District se probouzí dávné zlo. V okolí města Ravenscroft totiž záhadně mizí lidé. Někdy se objeví jejich zohavená těla, jindy se po nich nenajde ani stopa.

Přišla zima a zasněžená krajina, jako němý pozorovatel, mlčky střeží pravdu o jejich osudech. Nezvěstní jsou však jen cizinci, kteří většinou okolím pouze projížděli.

Právě sem míří, v poklidném zimním čase, prominentní novinářka se svým partnerem. Hnáni touhou po senzačních odhaleních a exkluzivních reportážích chtějí rozkrýt místní záhady. Tehdy ještě netuší, že namísto skvělých záběrů se sami stanou ústředními nezvěstnými postavami příběhu.

Policie se ocitá pod drtivým tlakem médií, která požadují odpovědi. Případ dostává nejvyšší prioritu a padá do klína komisaři Carlu Dawsonovi.

Ve svém terénním voze se proto vydává na sever do údolí v okolí Ravenscroftu, přímo do náruče neúprosné zimy, která se zdá být stejně zrádná jako místní kraj.

Detektiv se noří do sítě lží, zatímco ho obklopuje krutá příroda, jež jak zdá se, dychtí po tom, aby si udržela svá děsivá tajemství plně pod pokličkou.

Co má se vším společného stále dokola opakovaný motiv havrana, mlčenlivé opatství nebo starobylý rod žijící v hradu daleko od civilizace?

Sezóna ticha je v plném proudu. Dokáže Carl Dawson zavčasu odhalit pravdu, než se i on sám stane lovnou zvěří? Tentokrát ovšem vítěze neurčí síla ani chladná dávka olova…

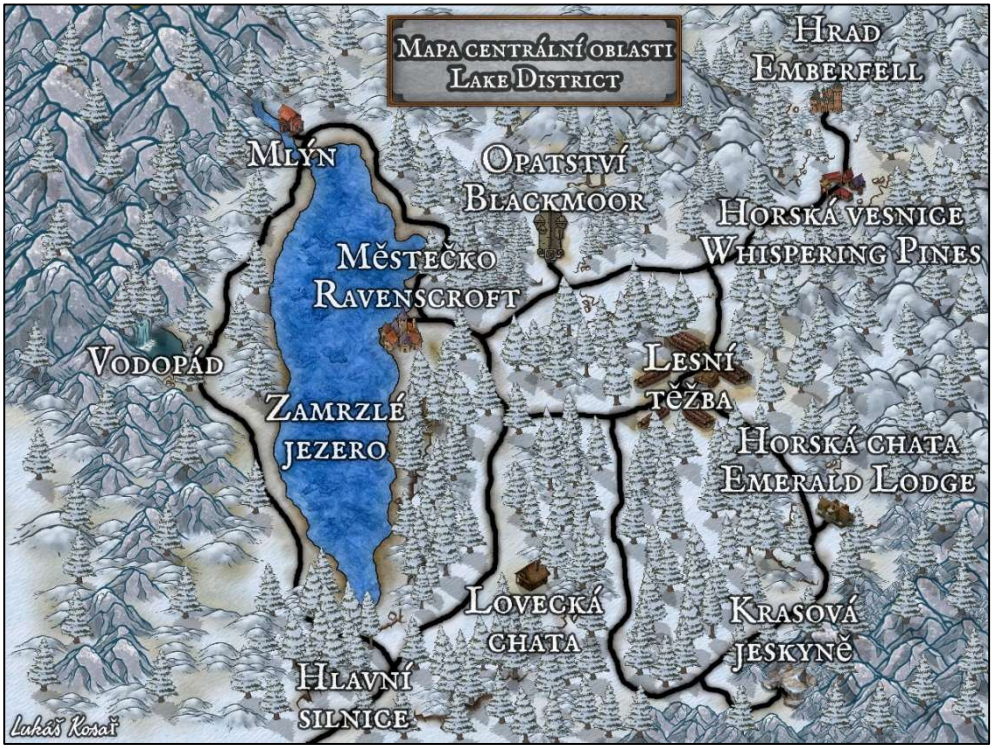
Mapa centrální oblasti
Lake District
Hrad
Emberfell
Mlýn
Opatství
Blackmoor
Horská vesnice
Whispering Pines
Městečko
Ravenscroft
Vodopád
Lesní
těžba
Zamrzlé
jezero
Horská chata
Emerald Lodge
Lovecká
chata
Krasová
jeskyně
Hlavní
silnice
Lukáš Kosař

Předmluva

Zdravím vás, milí čtenáři, u třetího setkání s komisařem Carlem Dawsonem.

Po událostech v *Šarlatovém přílivu* uplynulo jen pár měsíců. A tentokrát se vydáme se do mrazivého Lake District (jezerní oblast v severozápadní Anglii).

Konkrétní místa, po kterých se bude detektiv pohybovat a řešit další případ, jsem si samozřejmě vymyslel a upravil dle své představy, abych do těchto kulis mohl příběh vhodně usadit. Inspiraci jsem však vzal ze skutečnosti, stejně jako u předchozích knih.

Očekávejte zasněžené lesy, kopce, pohoří a hrůzu nahánějící místa, někdy až s lehkým hororovým podtónem. Prostředí jsem zcela odlišil od předchozích dílů a doručím tudíž zase něco zcela nového a neokoukaného.

Carl Dawson v průběhu minulého případu získal srdce ženy, se kterou nyní žije v Londýně. Zimní idylku bohužel vystřídá neodkladný případ a na místo se dopraví vlastním terénním automobilem, který mu bude, jak sám zjistí, velice k užitku.

Stejně jako u předchozích knih, i zde kráčíme po cestě fikce okořeněné mysterióznem. Nečekejte proto strohou policejní rutinu a knihu včetně všech scén si užijte.

Zimní období aneb Sezóna ticha je tady a detektiv Carl Dawson bude podroben dalším těžkým zkouškám.

Přeji vám příjemné chvíle strávené s touto knihou a někdy příště u dalších příběhů zase na viděnou.

Lukáš Kosař

Prolog

Nejprve ucítilo ten pach. Jemnou, avšak nezaměnitelnou esenci strachu, která se jako tenká nit vinula mrazivým vzduchem. Vědělo, že jsou blízko. Cítilo je.

Sněhová pokrývka pod jeho kroky ani nepraskala. Jen tichá komprese, sotva postřehnutelný šepot, když se jako inkoustová skvrna plížilo mezi kmeny jehličnanů. Mrazivá noc byla jeho spojencem; dusila každý zvuk, a naopak zostřovala ty jejich – zrychlený tlukot dvou srdcí a trhané, mělké nádechy.

Dvojice. Muž a žena. Z úst jim unikaly obláčky páry, malé bílé vlajky stoupající do nehybného vzduchu. Zanechávali za sebou stopu, nejen v podobě chaotických otisků ve sněhu, ale i v oné vůni, jež se s každým jejich panickým ohlédnutím stávala silnější, téměř hmatatelnou.

Jejich strach se měnil, z pouhé úzkosti mutoval v surovou, živočišnou hrůzu ledově svírající plíce. Oči jim horečně těkaly mezi stíny, ale vidět nemohli nic. Jen cítit. Tu tíživou, všudypřítomnou jistotu, že nejsou sami.

Zastavili se na mýtině, kde se bledé měsíční světlo rozlilo po sněhu a vykreslilo jejich siluety jako dokonalý cíl. Žena se tiskla k muži, oba se třásli. Chlad byl jen jedním z důvodů. Ztratili se a věděli, že je něco našlo.

Začali couvat, každý krok byl těžký a neohrabaný, jako by se brodili ne sněhem, ale hustým bahnem. Pak se v posledním vzdoru znovu rozeběhli. Jejich dech se řezavě lámal v mrazivém vzduchu.

A tehdy se mezi stromy objevila temná, nepravidelná silueta kamenné zdi a v ní obrys dveří. Bez přemýšlení, bez váhání, s posledním zlomkem naděje smíšeným s naprostým zoufalstvím, se k nim vrhli.

Vpadli dovnitř, do absolutní tmy. Udeřil je pach zatuchliny, chladného kamene a něčeho mnohem staršího… Dveře se za nimi s dutým žuchnutím samy zavřely a pohltily poslední zbytky světla. Ozvěna dvou vyděšených vzdechů se bezmocně odrážela od neviditelných stěn.

Potom se s tichým cvaknutím z neznámého zdroje rozsvítilo jedno jediné světlo. Mdlé a nepříjemně blikavé.

Ozval se dvojitý výkřik. Nikoliv křik zoufalství, ale absolutní, ochromující hrůzy z toho, co právě spatřili… Děs přesahující jejich nejtemnější noční můry, který teď stál přímo před nimi, osvětlený tím blikavým světlem.

Kapitola první

✦ I. ✦

Pod koly vozu praskal sníh. Bílá nadílka bičovala přední sklo a stěrače sváděly marný boj s neustávajícími přívaly vloček. Řidič sevřel volant pevněji, instinktivně podřadil a s napjatou soustředěností začal ubírat plyn, aby udržel kontrolu nad automobilem klouzajícím po zledovatělé silnici.

Mitsubishi Shogun – třílitrové monstrum s pohonem 4x4, černý přízrak z roku 1991 – řvalo do běsnící vánice, ale bouře byla silnější. Svět se ztratil za neprostupnou bílou zdí, vidět šlo sotva na kapotu. Kola ztrácela přilnavost, podkluzovala a každý okamžik hrozil nekontrolovatelným smykem. A ten chlad… zákeřný a pronikající dovnitř navzdory puštěnému topení, jako by si sama zima chtěla ukousnout i z tohoto posledního ostrůvku tepla.

Ticho v kabině náhle prořízlo ostré zapraskání rádia – první známka života z vnějšího světa od začátku bouře.

Muž za volantem sebou trhl a instinktivně hmátl po ovladači hlasitosti. Z reproduktorů, skrze šum a praskání, se prodral napjatý hlas: „Pro všechny řidiče v oblasti Lake District stále platí výstraha před silným sněžením a ledovkou. Záchranné složky důrazně doporučují omezit veškeré cesty na nezbytné minimum. V posledních hodinách jsme zaznamenali několik znepokojivých nehod a…“ hlas se ztratil v gejzíru statické elektřiny, po kterém následovalo jen hluboké, znepokojivé ticho.

„Snad už jsem blízko,“ zamumlal si pro sebe komisař Carl Dawson. Pohledem zavadil o zpětné zrcátko, kde měl připnutou fotografii usměvavé brunetky s dlouhými vlasy. Pod nenuceným úsměvem stálo propiskou napsané jméno: Evelyn Willow.

Jiskra mezi nimi přeskočila loni na podzim během vyšetřování spletitého případu ve městě Seacliff Retreat ve Walesu. Společnými silami dokázali zastavit zlověstný Šarlatový příliv, avšak fanatickému kultu se přesto podařilo Evelyn zasadit krutou ránu – zavraždili její matku Seraphinu Willow, vůdkyni místního wiccanského hnutí. Po

vyřešení případu našla Evelyn nový domov v detektivově londýnském bytě a jejich prohlubující se lásku měla zpečetit plánovaná letní svatba.

Navzdory mrazivé idyle uháněl komisař 25. ledna 1993 ve svém autě zasněženou krajinou Lake District na severozápadě Anglie. Oblast proslulá svými jezery, majestátními kopci a malebnou přírodou se pod tíživou sněhovou pokrývkou jevila spíše chladně a nepřístupně.

Před půldruhou hodinou opustil rušný Manchester a vytrvale mířil na sever, do ospalého městečka Ravenscroft, kde si měl zajistit dočasné ubytování. Počasí mu však cestu nemilosrdně komplikovalo a s každým zdolaným kilometrem houstla sněhová vánice, která ho neúprosně doprovázela k cíli.

Jeho terénní vůz se s námahou prořezával vrstvou sněhu na stoupající silnici ztrácející se v lese. Zjevně tudy ještě neprojel pluh a detektiva poprvé během cesty sevřel nepříjemný pocit nejistoty, že každou chvíli uvízne v závějích.

„Sakra…," zavrčel frustrovaně a sešlápl plynový pedál až na podlahu. Kola vozu však jen bezmocně hrabala v měkkém sněhu, aniž by se pohnul vpřed. Přímo před ním se tyčila neprostupná, vysoká sněhová bariéra, kterou neměl sebemenší šanci překonat. Stěrače zběsile kmitaly a odhazovaly další a další padající vločky, zatímco topení statečně, leč marně bojovalo s pronikavým mrazem zvenku.

S rezignovaným povzdechem vyřadil rychlost, uvolnil pedály a zatáhl ruční brzdu. Lehkým úderem pěstí do středu volantu si pokusil ulevit.

„Do který prdele jste mě to zase poslali…"

Automaticky si zapnul knoflíky svého dlouhého černého kabátu až ke krku, nasadil si svůj věrný klobouk na hlavu a opustil vyhřáté útroby nastartovaného vozu. Instinktivně si přiložil ruku nad oči a zkoumal neproniknutelnou bílou stěnu před sebou. Nic než sníh. Sám se v husté vánici během okamžiku proměnil v chodící sněhovou sochu.

Přistoupil ke kufru, otevřel jej a vytáhl lopatu. Sžíravou zlostí se pustil do nerovného boje se sněhem. Soumrak se kvapem blížil. Vítr zesílil a jeho ostré poryvy mu bránily v klidném nádechu.

S naštvaným mlasknutím po chvíli hodil lopatu zpět do kufru, popadl vedle ležící tašku s osobními věcmi a s pocitem beznaděje se vrátil zpět

na sedadlo řidiče. Zabouchl dveře, otřepal ze sebe ledovou krustu a několikrát se zhluboka nadechl.

Opatrně odepnul fotografii Evelyn ze zpětného zrcátka a její usměvavou tvář ukryl do vnitřní náprsní kapsy kabátu, jako by chránil vzácný talisman. Otočením klíčku zhasl motor a pro jistotu se přesvědčil, že je vůz bezpečně zabrzděný, než se odhodlal vystoupit do mrazivého objetí zimy. Zamkl dveře a s tichými kletbami na rtech se začal brodit hlubokou závějí vpřed.

Vítr s děsivou silou cloumal i statnými jedlemi podél cesty, zatímco detektiv s rukou nataženou vpřed tápal v bílé tmě. Po pěti minutách vyčerpávajícího zápasu se sněhem se v jeho zorném poli nečekaně zablesklo světlo, pronikající mezi kmeny stromů. Promrzlý na kost se s nově nalezenou energií vydal k němu, v naději na teplé přivítání a úkryt před zuřící bouří.

S námahou vytáhl z kapsy svítilnu, kterou si držel ve stejné ruce jako tašku s věcmi. Druhou, levou rukou se křečovitě přidržoval drsné kůry stromů a postupně se dobelhal k siluetě lovecké chaty, která se rýsovala ve tmě.

Na jejím krytém zápraží, chráněném před větrem širokou střechou, se líně pohupovala lucerna, vrhající kolísavé světlo. Promrzlý na kost a pokrytý vrstvou sněhu, zabouchal na dřevěné dveře a s chvějící se nadějí vyčkával odpovědi.

„Kdo je tam?“ ozval se po chvíli zevnitř hluboký mužský hlas.

„Komisař Carl Dawson!“ zahřměl přes dveře, aby jeho slova pronikla i přes hukot větru. „Potřebuju se ukrýt před tou bouří. Zapadl jsem s autem na silnici… Takže jsem celkem v prdeli…“

Zevnitř se ozvalo klapnutí odemykajícího zámku a ve škvíře dveří se objevil obezřetný obličej zarostlého muže kolem čtyřicítky, oblečeného do robustní khaki bundy a zateplených kalhot stejného vzoru.

„Ukažte mi váš odznak, chápejte mě, ale…,“ začal muž s opatrností v hlase.

Carl Dawson mu pohotově strčil služební odznak těsně před obličej. „Tohle vám bude stačit?“

Přikývl. „Jo, pojďte dál.“

Detektiv svižně vklouzl dovnitř a muž za ním pohotově přivřel dveře, s jistotou otočil klíčem v zámku a pro větší bezpečí ještě spustil masivní závoru.

„Díky…," odvětil a sňal si promrzlý klobouk, z něhož opatrně oklepal sněhové vločky. „Carl Dawson," představil se znovu a nabídl mu ruku stále ještě schovanou v kožené rukavici.

„John Miller," odpověděl muž a jeho ruka pevně stiskla tu jeho.

Detektiv si pohledem přejel útulný interiér chaty. Okamžitě ho obklopilo příjemné teplo sálající z praskajícího krbu. Vzduch nasycený vůní hořícího dřeva a jemným dýmem byl balzámem po ledovém větru venku.

Hrubé dřevěné stěny zdobily lovecké trofeje, některé pyšně vystavené i nad kamennou římsou krbu. Pod nohama vrzala ošlapaná dřevěná podlaha z hladkých prken. Jeho pohled letmo spočinul na masivním dřevěném stole, pohodlných křeslech, pohovce s přehozenými vlněnými dekami a skromné kuchyňské lince, vedle které stála kamna, z nichž sálal další zdroj tepla. Na plotně tiše bublala voda v konvici. Hustá vánice za okny nedovolovala žádný výhled ven.

„Živím se jako myslivec, nebo chcete-li hajný," pokračoval muž samovolně. „Takže… vy jste od policie? Co vás sem v tenhle nečas přivádí?"

Koutkem oka zahlédl detektiv na stěně zavěšenou brokovnici, která potvrzovala Johnova slova.

„Bude čas, abychom si všechno pověděli," odpověděl, aniž by se na něj podíval, a teprve poté se k němu otočil. „Můžu si odložit?" kývl k muži a otřel si obličej od roztávajících vloček.

„Jistě," pobídl ho gestem.

Klobouk i s kabátem si pověsil na věšák. Na sobě měl teplou, šedou flanelovou košili s dlouhými rukávy, černé džíny a zateplené polobotky.

„Dáte si čaj?" zeptal se detektiva. „Jestli vám nevadí, že je z jehličí."

„Nevadí, budu rád," odvětil a usadil se do pohodlného křesla u praskajícího krbu. Hajný ihned sobě i jemu přinesl hrnek s horkým čajem a postavil oba na malý stolek mezi nimi. Sám se posadil do protějšího křesla a Carl Dawson s uspokojením natáhl promrzlé ruce k sálajícímu žáru uhlíků.

„Zítra vám pomůžu s tím autem. I když…," zamyslel se a podíval se zpět na něj, „měla by tudy projet rolba, takže cesta bude asi volná. Míříte do Ravenscroftu?"

„Jo, tam jedu," přikývl.

„A promiňte, že se znovu ptám, ale co vy tady?"

„Naštěstí vám o tom můžu říct a snad mi i poradíte. Takže rovnou k věci. Pátrám po začínající novinářce, pětadvacetileté Amy Carterové a osmadvacetiletém bývalém policistovi Alexi Hartovi. Jela do těchto míst natáčet reportáže o nějakých záhadách, aby rozjela kariéru na něčem zajímavém. Neslyšel jste o nich něco?"

Dům pod náporem bouře zaskřípal.

„Ano, slyšel, ale to je tak všechno. Většinu času trávím mimo město, tady. Ztratili se, nebo co?"

Souhlasně zamručel. „Jsou nezvěstní."

„Jak dlouho?"

„Od pátku 15. ledna. Dokážete si vzpomenout, jestli to časově sedí s tím, co jste o nich slyšel?"

John pomalu pokýval hlavou. „Ale jo, může být. Jen mi o nich řekněte víc detailů. Třeba vás pak dokážu navést, kde se zeptat nebo kam jít."

Detektiv si vzal do ruky hrnek s horkým čajem a usrkl. Příjemná vůně a lahodná chuť byly víc, než od vyvařeného jehličí očekával. Opřel se, stále držící hrnek, do křesla a zadíval se do krbu.

„Takže, Alex Hart a Amy Carterová. Jsou milenci, a právě v tom je ten háček. On je bývalý polda, kterého vyhodili. Proč? Klasika. Zamiloval se do začínající investigativní novinářky a myslel si, že bude hrdina, když začne donášet citlivé informace přímo od zdroje. Samozřejmě to prasklo a letěl na dlažbu. Oba pochází z Manchesteru. Ona se pak rozhodla, že tady v okolí natočí nějakou senzaci o místních záhadách, a on jel s ní. Naposledy se ozvala patnáctého ledna, jak už jsem říkal. Volala šéfovi z Ravenscroftu, že jsou na cestě k opatství Blackmoor a pak hlouběji do hor. Od té doby ticho po pěšině."

„A šéf o ni má strach, tak povolali komisaře, aby po nich jel pátrat v tomhle počasí?" ušklíbl se a v očích se mu zračila skepse.

„Ona má slečna v novinách někoho na vyšším postu… chápete… Dali mým nadřízeným ultimátum. Pokud sem nepošlou někoho

schopného s pořádnou hodností, rozmáznou do novin věci, které nikdo z nás nechce… Kromě toho, že se tady celkem neúspěšně v minulosti pár zmizení vyšetřovalo. O tom nic nevíte?“

„Jistěže o tom vím, jako všichni ostatní, i když o těch zmizení nikdo moc nahlas nemluví. Několikrát se našlo tělo, jindy zase jen prázdné auto u krajnice, motor studený. A skoro pokaždé totéž – píchlá pneumatika. Ale co je hlavní, nikdy nešlo o nikoho odsud. Vždycky jen cizí. Lidi, co tudy projížděli.“

Komisař mlčky přikývl a rty úmyslně stáhl do tenkého, téměř krutého úsměvu, aniž by se na hajného podíval. „A přesně tohle je taky znepokojivé,“ promluvil tiše. „Vraha nebo vrahy nikdy nenašli. Což znamená, že tu celou dobu je. Klidně to může být váš soused. Ten, co vám v neděli nosí koláče a přeje dobré ráno.“ Zvedl svůj hrnek, ale nenapil se.

John sebou neznatelně trhl a instinktivně pohlédl ke dveřím srubu, za nimiž zuřila vánice. „Tohle snad ani neříkejte,“ zavrčel a postavil svůj hrnek na stůl s úderem, který byl hlasitější, než zamýšlel. „A co ten její přítel? Ten Alex Hart? Bývalej polda? Nemohl jí něco udělat on?“

„Vyloučit nemůžeme nic,“ připustil Dawson a konečně se na něj podíval. „Ale jedno vím jistě. Nespokojím se s vysvětlením, že ty lidi, kteří v okolí v minulosti zmizeli, zabilo a odvleklo nějaké zvíře. Za tímhle je inteligence. A zvrácenost.“

„Zvrácenost?“ zopakoval hajný a v jeho hlase byl nový, ostražitý tón.

„Vždycky jde o něco víc,“ konstatoval komisař, jako by citoval nějakou starou, temnou pravdu. „O nějaký vyšší princip. Rituál. Hru. A když dojdou logická vysvětlení, je třeba se podívat do těch nelogických. Co říkají místní legendy?“

John se suše, drsně zasmál. „Detektive, jestli čekáte, že vám začnu vyprávět pohádky o strašidlech, tak vás zklamu. Na ně já nevěřím. Ty jsou pro turisty.“

„Strach je mapa, Johne,“ namítl klidně Carl. „Ukazuje, kde jsou v krajině ukryté děsy. A i kdyby šlo jen o pohádky, zajímá mě, čeho se tady lidé bojí.“

„Bojí se zimy a samoty," odsekl klidně hajný. „Já stojím nohama na zemi. Viděl jsem v lese leccos, ale nikdy nic, co by se nedalo vyřešit brokovnicí nebo pastí."

Ticho v místnosti zhoustlo. Slyšet bylo jen praskání dřeva a vytí větru venku. „A přesto tu sedíte," prolomil ticho komisař, „a víte, že se v těchhle lesích ztrácejí lidé. Něco je loví a zabíjí. A vy mi tvrdíte, že jste nikdy, ani na jedinou vteřinu, nezapochyboval, že jde jen o člověka?"

John neodpověděl. Dlouze se jen zadíval do svého už prázdného hrnku.

„Třeba vás jednou něco donutí změnit názor…," dodal Dawson.

Hajný se uchechtl, ale znělo to nuceně. „Vy snad máte nějaké zkušenosti?"

Na okamžik se odmlčel. „Viděl jsem věci, které nemají existovat. A věci, o jakých nejde tak úplně mluvit."

Pokrčil rameny. „Proto žiju tady," řekl John pevně. „V lese jsou pravidla jasná. Co ulovíš, sníš. Co tě chce sežrat, zabiješ. Jednoduchý."

„Dobrá," přikývl komisař, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. Znovu se opřel a jeho tvář se změnila v klidnou, téměř lhostejnou. „Tak mi aspoň povězte o té nejstarší pohádce. Pro turisty."

Hajný si poraženecky povzdechl, vstal a přiložil do kamen. „Když jinak nedáte… Říká se mu Havraní král. Není člověk, ani zvíře. Je stín mezi stromy, něco, co vidíte jen koutkem oka. Neslyšíte ho přijít, pouze prasknutí větve za zády, když už je pozdě. Prý chrání les a trestá každého, kdo ho naruší. Občas nechává stopy, například těla roztrhaná na cáry." Ztěžka dosedl zpátky do křesla. „Pak se třeba povídá o duchovi mnicha a čarodějnici, jako všude po světě. Každopádně, mě tohle nezajímá."

Carl Dawson se pousmál, tentokrát už bez jakékoliv zlomyslnosti. „Policajt a hajný si v zasněžené chatě vyprávějí strašidelné příběhy. Není tohle ironie?"

John znovu pokrčil rameny. Vzal do ruky pohrabáč a lhostejně prohrábl žhavé uhlíky v kamnech. „Možná. Ale víte co, detektive?" pohlédl na něj. „Ať už má drápy nebo křídla, ať už je to duch nebo král… Když krvácí, jde zabít. A já vám garantuju, že za tímhle bude na konci stát obyčejnej, zlej člověk."

Ticho, které se rozhostilo po hajného slovech, bylo těžké a plné nevyřčených myšlenek. Carl Dawson jej nechal chvíli působit, než změnil téma, zdánlivě k něčemu všednějšímu.

„Co mi povíte o opatství Blackmoor?“

John se zamyslel, pohled upřel do bílé tmy za oknem, kde vířil sníh. „Opatství… kapitola sama pro sebe. Žijí tam mniši, odříznutí od světa. Drží se starých pravidel. Občas sjedou nebo dokonce v létě pěšky zajdou dolů pro zásoby. Moc toho nenamluví.“

„A co horská vesnice?“ navázal Dawson další otázkou.

„Horalé, tvrdí lidé, co věří víc na znamení na nebi než na předpověď počasí. Pro ně je Havraní král stejně skutečnej jako vlk, co jim vleze do kurníku. Ale ti nikoho nezajímají,“ mávl rukou John. „Kdo tady skutečně jistým způsobem vládne, jsou Ashworthovi nahoře na hradě.“

„Hrad Emberfell,“ doplnil komisař. „Řekněte mi o nich víc.“

Hajný se ošil, jako by mluvit o nich bylo porušením nějakého nepsaného zákona. „Moc se neví… spíš nic,“ opravil se. „Dědí mezi sebou odjakživa ten hrad z generace na generaci. Nikdy jsem nebyl uvnitř a neznám nikoho, kdo by měl to štěstí. Dřív jsme je občas zahlédli ve městě, ale poslední roky tam nepáchli… Jsou… jiní.“

„Jiní jak?“ naléhal detektiv.

„Nemluví s vámi, dívají se skrz vás. A ty jejich oči…“ John se odmlčel a hledal správná slova. „Jako dívat se na zamrzlou hladinu jezera. Nevíte, co je pod ní, ale jste si jistý, že je tam chlad a tma.“

Carl si v duchu poznamenal, že návštěva hradu Emberfell bude mít pro něj vysokou prioritu. Upil z hrnku a zjistil, že čaj je už téměř vychladlý. „Díval jsem se na mapu. Na druhé straně jezera je nějaký vodní mlýn.“

„Starý mlýn,“ přikývl John, evidentně rád, že mluví o něčem hmatatelnějším. „Přes zimu stojí. V létě mele pro celou oblast.“

„A horská chata Emerald Lodge?“

„Hotel pro movitější klienty,“ odfrkl si hajný s neskrývaným despektem. „Přijedou na víkend, udělají pár fotek a myslí si, že poznali hory a lesy. Nedaleko je i krasová jeskyně. Místní atrakce.“

„Pořádají se tam prohlídky?“

Hajný se zasmál, tentokrát upřímně. „Sotva. Jenom díra ve skále. Můžete tam vlézt, ale na vlastní nebezpečí. A věřte mi, detektive," jeho tón opět zvážněl, „ztratit se v těch chodbách je snazší, než se zdá."

Carl Dawson se předklonil, jako by chtěl posbírat poslední střípky informací, než je pohltí únava. „A co samotné město? Ravenscroft? Něco, co bych měl vědět?"

John si odfrkl. „Ravenscroft je jen město. Jako všude jinde, najdou se tam blbci, ale podle mě nic zajímavého."

„A ti dva… Carterová a Hart," pokračoval Dawson. „Chovali se normálně? Já vím, jen jste o nich slyšel, ale i tak se ptám."

Hajný se na chvíli zamyslel. „Z toho, co se povídá, tak ona jo. Určitě natěšená ulovit tady velkou reportáž. A on…," John se poškrábal na zátylku, „s ní byl jako doprovod."

Další ticho. Konverzace dospěla ke svému přirozenému konci. Únava, dosud potlačovaná adrenalinem, se začala komisaři plížit do kostí. Teplo srubu otupovalo.

„Johne…," prolomil ticho Dawson a jeho hlas zněl nezvykle prostě. „Děkuju, že tady můžu přespat."

Hajný se pousmál. „Není zač. Zachránil jsem policajta před umrznutím. Něco takového se mi ještě nestalo."

„Máte pravdu," zachechtal se komisař.

Hajný vstal, narovnal si na sobě bundu a pokynul Dawsonovi, aby ho následoval do zadní části chaty, kde se nacházela úzká postel s hrubou vlněnou přikrývkou. „Tady můžete spát. Žádný luxus, ale je čistá. Já zůstanu tady u krbu. Líp se mi spí, když slyším oheň."

Dawson mu vděčně přikývl. Hajný se vrátil ke svému křeslu a detektiv zůstal sám. Nesvlékl se, pouze si sundal boty. Posadil se na okraj postele a naslouchal. Slyšel, jak se John usadil, tiché zavrzání křesla, a pak už jen monotónní symfonie větru a ohně. Teprve potom si lehl a ruce si složil na hrudi.

Princip mu velel nikdy neusínat v přítomnosti cizích, o kterých nic netušil, ale únava byla jako droga. Myslí mu vířily obrazy uplynulého dne: oči Ashworthů, tak jak je hajný popsal, drápy Havraního krále, opuštěná auta s píchlou pneumatikou… Tíha celého dne, mráz, který mu stále seděl v kostech, a teď i teplo a relativní bezpečí chaty, co ho nakonec stáhlo do tmy.

Bouře bušila do srubu v nárazech zuřivosti až do brzkého rána. Chata odpovídala sténáním a vrzáním jako stará loď na rozbouřeném moři. Ale uvnitř, v křehké bublině tepla a světla, panoval klid.

Chata hajného Johna Millera

✦ II. ✦

Probudilo ho jasné denní světlo. Svět za oknem byl nový, přetvořený a zavalený sněhem, od kterého se odráželo ostré ranní slunce. Vzduchem se linula vůně smažených vajec a pryskyřice z horkého čaje.

Hajný už seděl u stolu. Před ním talíř, na němž zbýval poslední kousek párku. Na druhém konci stolu ležel další talíř připravený pro něj – dvě vejce, jejichž žloutek se leskl jako tekuté zlato, a několik tmavě opečených párků. „Bez snídaně vás do toho mrazu nepustím, komisaři," řekl místo pozdravu a přejel rukou po svých vousech.

Dawson si protřel obličej a vděčně se pousmál. „Díky, když jinak nedáte." Posadil se a pustil se do jídla.

„Koukám, že si sněhová bouře dala konečně pohov," kývl po chvíli detektiv k oknu.

„Jo. Budete moct vyrazit. Poslouchal jsem rádio. Už sem jedou od města. Během půl hodiny dorazí i sem."

„Radši se postavím k autu. Určitě je pod sněhem, nerad bych, aby do něj najeli."

„Půjdu s vámi."

Dawson potlačil další díky a jen přikývl. Po snídani si oblékl kabát, natáhl rukavice a na hlavu posadil svůj klobouk. Když otevřel dveře, udeřil ho mrazivý, jiskřivý vzduch. Vykročil jako první a bořil se do hlubokého sněhu, který mu sahal až nad kolena. John ho brzy dohnal s ocelovou lopatou přehozenou přes rameno.

Nejprve to byl jen vzdálený, hluboký hukot vibrující ve zmrzlé zemi. Zvuk pomalu sílil, až se změnil v dunivé burácení trhající ticho zasněženého lesa. Velký traktor s masivní radlicí vpředu, která se zakusovala do závějí a odhazovala masy sněhu stranou jako pěnu. Stroj se k nim blížil, nezastavitelný a hlučný. Když byl na dohled, oba na něj začali mávat.

Řidič je z vysoké kabiny včas zahlédl, zpomalil a prohrnul sníh těsně kolem detektivova auta. Motor nechal běžet na volnoběh v oblaku výfukových plynů, vyskočil na zem a z držáku na boku stroje sebral vlastní lopatu.

Dawson si ho okamžitě změřil pohledem. Urostlý chlap kolem čtyřicítky, jehož tvář poznamenala stará jizva, která stahovala koutek

úst do trvalého, lehkého úšklebku. Tmavé vlasy, strniště ostré jako struhadlo. Pod vrstvami opotřebovaného koženého kabátu a zateplených montérek se rýsovala medvědí síla.

„Nazdar, Macku," pozdravil jako první hajný.

„Zdravím." Jeho hlas byl hluboký a drsný.

„Carl Dawson," představil se komisař a natáhl k němu ruku. „Včera večer jsem tu tak trochu zapadl."

„Mack Taylor," odpověděl muž a stiskl mu pevně ruku.

Pak se bez dalšího slova pustili do práce, aby nejprve automobil odhrabali kolem dokola lopatami. Když měli hotovo, Mack naskočil zpět do svého stroje. Dawson k němu došel a počkal, až pootevře prosklené dveře kabiny. Zvuk motoru byl ohlušující. „Díky!" zakřičel detektiv.

Mack jen mávl rukou, jako by to nestálo za řeč, a dveře zase zavřel.

Komisař se otočil a došel zpět k hajnému, který postával kousek u jeho auta. „Ještě jednou díky."

„Držte se," odpověděl John a jeho stisk byl na rozdíl od Mackova vřelý. „A dávejte si v těch horách pozor." Pak se otočil a bez dalšího ohlédnutí zamířil zpět ke srubu.

Carl Dawson nasedl do promrzlého auta. Na sedačku spolujezdce hodil tašku a zapnul si bezpečnostní pás. Pak strčil klíček do zapalování a otočil. Motor s kašláním naskočil.

Kola se zimním dezénem se na okamžik protočila, než našla pevnou půdu, a jeho černý dravec se neohroženě vydal po čerstvě protažené silnici. Míjel pomalu jedoucí traktor s radlicí a brzy zmizel za blízkou zatáčkou.

Pneumatiky polykaly zbytky sněhu, a protože nesněžilo, a dokonce vysvitlo slunce, jelo se celkem hezky. Kolem silnice stály zástupy jehličnatých stromů a občas z jejich obtěžkaných větví spadl sníh.

Cesta mírně klesala a stromy začaly zlehka řídnout, ačkoli stále projížděl lesem.

Poté se před ním otevřela široká, dechberoucí krajina. Jako obrovské zrcadlo se v dálce třpytilo zamrzlé jezero, jehož hladká plocha se táhla až k protějšímu břehu. Tam se zvedaly další zasněžené hřbety hor, jejichž vrcholky se ztrácely v oparu zimního rána. Pohled na tu rozlehlou scenérii mu na chvíli vzal dech.

Dole u jezera zahlédl první osamocené domy, tmavé tečky v bílém moři, jasné známky blížícího se města.

Vjet do Ravenscroftu bylo jako vplout do stojaté vody. Hluk motoru se zdál v poklidu, který zde panoval, téměř neslušný.

Hlavní ulice, vinoucí se podél jezera, lemovaly nízké budovy s cihlovými nebo omítkovými fasádami, jejichž barvy už časem trochu vybledly.

Sem tam se objevila malá pekárna s vývěsním štítem, řeznictví s venkovní nabídkou masa a uzenin na černé tabuli ručně psané křídou, nebo nenápadná pošta s britskou poštovní schránkou s královskou korunou.

Výlohy obchodů nabízely skromný sortiment zboží a za sklem postávaly figuríny v poněkud fádním oblečení. V dálce, na opačném konci města, zahlédl i benzinovou pumpu.

Na chodnících se pohybovalo jen pár chodců, někteří někam spěchali, jiní se pomalu procházeli. Auta, převážně ze začátku osmdesátých let, ale i novější modely, parkovala podél silnice.

Na náměstíčku uprostřed města stála kamenná kašna, nyní vypuštěná, a kolem ní se rozkládalo malé parkoviště s lavičkami pokrytými sněhem.

Dominantu tvořila neveliká radnice s vysokou věží. Celkově Ravenscroft působil klidným, možná trochu zapomenutým dojmem, daleko od shonu velkoměsta. Na druhou stranu civilizovaněji, než Northern Dawn či Seacliff Retreat zaseklé v minulosti.

Projel ulicí až na druhý konec k benzinové pumpě, aby dotankoval. Pumpa se nacházela mírně stranou hlavní silnice, s malou odbočkou a štěrkovým parkovištěm, na kterém stála jen dvě auta – starší Ford Sierra a obyčejný Vauxhall Nova pro běžné pojíždění.

Nad dvěma výdejními stojany si všiml připevněné stříšky s vybledlým logem British Petroleum. Barvy byly matné a na okrajích se odlupovala rez.

Cena za litr benzinu na staré mechanické tabuli činila 48 pencí. Komisař se lehce pousmál. Vyšší cena kvůli neexistující konkurenci…

Malá budova čerpací stanice měla okna olepená reklamními letáky na motorové oleje a slevové akce, které už dávno neplatily. Dveře do

prodejny, zelené a oprýskané, zavrzaly, když Carl Dawson vcházel dovnitř, aby zaplatil za plnou nádrž benzinu.

Uvnitř se nikdo nenacházel, jen pult a za ním dveře do zadní místnosti. Po chvíli se z nich vynořil starý muž, který na něj mlčky pohlédl, přijal peníze a beze slova zase zmizel. Žádný pozdrav, žádná otázka.

Když Dawson vycházel ven, všiml si prodejního automatu na sladkosti a cigarety. U něj se povaloval prázdný obal od chipsů, unesený větrem.

Nasedl však zpět do auta, zastrčil klíč do zapalování a nastartoval. Ručička stavu paliva vyletěla nahoru. Dostal se zpět na hlavní silnici a jel asi dvacítkou. Kola jeho vozu tiše křupala na vrstvě čerstvého sněhu.

Teď, když jel nízkou rychlostí, si všímal tváří. Těch pár chodců, kteří se pohybovali po ulicích, klopilo zrak. Někteří však na jeho cizí auto pohlíželi ne se zvědavostí, ale s jakousi unavenou odevzdaností.

Projel znovu okolo kašny před budovou radnice a zanedlouho zahnul k hotelu. Ten poznal podle cedule, kde svítil jasný nápis: The Raven's Rest.

Carl Dawson se proti své vůli pobaveně ušklíbl. Havraní odpočinek. Ironie byla téměř hmatatelná.

Na parkovišti stála jen tři další auta pokrytá vrstvou sněhu. Vybral si místo nejdál od nich, s přímým výhledem na vchod. Zaparkoval. Otočil klíčkem a motor ztichl.

Vystoupil z vozu. Vhodný hotel, aby si zde pronajal pokoj, nebo spíš havraní hnízdo…

✦ III. ✦

Detektiv zatáhl za těžké dřevěné dveře hotelu a vstoupil do malé, útulné recepce. Vzduch zavoněl teplem, starým dřevem a leštěnkou.

Za pultem stála starší paní s dobrosrdečným úsměvem, která si právě nasazovala brýle. Její úsměv byl procvičený a neměnný, ale oči, malé, bystré korálky za tlustými skly brýlí, si ho měřily s ostražitostí, v příkrém rozporu s jejím vlídným tónem. „Vítejte v hotelu Havraní odpočinek, pane."

„Zdravím," odvětil, přistoupil k pultu a odložil si na zem zavazadlo. „Potřebuju pokoj, zatím na týden."

Recepční přikývla a bez zbytečných otázek se sehnula k velké, opotřebované knize hostů. Propiskou do ní cosi zapsala a následně zvedla pohled ke komisaři. „Vaše jméno, prosím?"

„Carl Dawson."

Sledoval, jak jeho jméno přibylo na seznam, zapsané pomalým, pečlivým písmem. Z dřevěné desky za sebou sundala klíč. Na mosazném přívěsku stála vyrytá sedmička. Většina ostatních klíčů visela na svých místech. Hotel byl téměř prázdný.

„Třicet pět liber za noc," pravila žena.

Mlčky položil na pult přesnou částku. Bankovky přepočítala dvakrát. Teprve poté mu podala klíč, studený a těžký. „Po schodech nahoru, na konec chodby," ukázala nacvičeným gestem. Její úsměv na okamžik ochabl a v očích se jí mihl záblesk něčeho, co připomínalo soucit. „Ať se vám u nás líbí, pane Dawsone."

Schody protestovaly pod jeho vahou tichým vrzáním. Chodba v patře byla úzká, špatně osvětlená a koberec na podlaze tlumil jeho kroky až příliš dokonale. Starý, ale poctivý zámek ve dveřích s číslem sedm hlasitě cvakl.

Vstoupil do jednoduché, ale čisté místnosti. Stěny byly vymalovány světle žlutou, ale překvapivě příjemnou barvou. Popošel dál a pod nohama mu zasténala parketa.

Uprostřed stála postel, ustlaná s geometrickou přesností. Vedle ní noční stolek s lampičkou a klasickým budíkem, jehož tikot byl jediným zvukem v místnosti.

V rohu místnosti se nacházela malá šatní skříň, vedle ní stůl a dřevěná židle. Okno s těžkými závěsy s květinovým vzorem skýtalo pohled na zasněžené střechy okolních domů a v dálce jakási blikající světla. V místnosti se linula slabá vůně starého nábytku a čisticích prostředků.

Vzadu v místnosti si všiml dalších dveří. Otevřel je a nahlédl do malé, ale funkční koupelny. Nad umyvadlem viselo zrcadlo a na zdi připevněný starý topný žebřík, z něhož sálalo příjemné teplo.

Dawson se vrátil a posadil se na okraj postele, ale nezavřel oči úlevou. Zůstal sedět a naslouchal tikání budíku. Teplo. Voda. Přesně, co potřeboval, než vyrazí ven do nenáviděné zimy.

Nejprve si vybalil věci a po dlouhé cestě, kdy noc strávil v lovecké chatě, si nejprve dopřál horkou sprchu a chvíli relaxace.

Na posteli měl už rozložené čisté oblečení. Oblékal se pomalu, metodicky. Jako poslední přišlo na řadu podpažní pouzdro na pistoli. Chladná kůže a studená, těžká jistota jeho Beretty 92FS byly známou, uklidňující součástí jeho identity.

V náprsní kapse u kabátu se mu stále hřála fotka Evelyn. Na okamžik jeho profesionální maska roztála a v očích se mu zračilo něco jiného, zranitelného. Dlouze se na ni zadíval, pak fotku pečlivě uložil do peněženky.

Když sešel znovu do recepce, žena za pultem zvedla hlavu a nasadila svůj nacvičený úsměv. „Je vše v pořádku, pane? Doufám, že pokoj vyhovuje."

Dawson jen přikývl a přistoupil k pultu. Mlčky položil na vyleštěné dřevo svůj klobouk. Vedle něj pak rozložil dvě fotografie – Amy Carterovou a Alexe Harta. A vedle nich, jako třetí dílek skládačky, svůj policejní odznak.

Úsměv recepční trochu pohasl. Její malé, bystré oči přelétly z fotografií na odznak a pak k jeho tváři. Vlídnost zmizela, nahradil ji chvilkový strach.

„Tito dva bydleli tady. Zhruba před dvěma týdny," konstatoval bez otázky.

Žena dlouze polkla a téměř neznatelně přikývla. Hlas se jí třásl. „Ano… pamatuji si je. Slečna Carterová a pan Hart. Měli pokoj číslo deset."

„Jak dlouho se zdrželi?“ zeptal se detektiv.

„Moc ne, stále někde courali. Pak jednoho dne odešli a od té doby jsem je neviděla. A než se mě zeptáte, neměla jsem důvod nic hlásit ani řešit. Mohou se nacházet někde v okolí, aniž by se zatím vraceli sem.“

Upřeně se na ni zadíval. „Všimla jste si něčeho neobvyklého? Hádali se? Působili nervózně? Hledal je tady někdo?“

Přimhouřila oči a usilovně přemýšlela. Viděl na ní, že se teď, tváří v tvář komisaři, snaží vzpomenout na každý detail. „Ne, vůbec ne,“ zavrtěla hlavou. „Naopak. Zvlášť ta žena… ona…,“ hledala správné slovo, „ona přímo zářila nadšením. Pamatuji si, jak mi řekla,“ její hlas klesl téměř k šepotu, „že je na stopě velkému příběhu…“

Lehce přikývl. „Přijeli autem?“ Mezitím si z kapsy vytáhl notýsek a něco si do něj zapsal.

„Ano, ale není tady. Mám dojem, že s ním odjeli, když se vydali do hor. Tedy, kam jinam než do hor.“

Zvedl pohled od notýsku. „Byla byste tak laskavá a odemkla mi jejich pokoj?“

Žena zaváhala. V jejích očích se na okamžik střetl strach z porušení pravidel s ještě větším strachem z toho, co se mohlo stát. Nakonec, s povzdechem, který byl napůl rezignací a napůl souhlasem, sáhla po klíči s číslem deset. „Udělám pro vás výjimku, pane komisaři. Ale počkám na chodbě před pokojem.“

Schoval si notýsek zpět do kapsy kabátu. „Děkuji vám. Každý detail může pomoct,“ řekl a nechal si pro sebe myšlenku: *Pokud už pro ně není pozdě.*

„A… a mohu se nejprve zeptat?“ nahnula se blíž.

Položil obě ruce na pult, vzal si z něj svůj klobouk a přenesl váhu na levou nohu. „Povídejte.“

„Co se stalo? Proč se na ně ptáte?“

„Jsou nezvěstní, možná v nebezpečí. Víc vám nemohu říct.“

Přikývla a mlčky dovedla detektiva k pokoji dvojice. Odemkla a otevřela dveře. Poté ustoupila stranou, aby ho vpustila dovnitř.

Vzduch v pokoji byl nehybný a chladnější, než čekal. Měl svůj vlastní pach – slabou směs dámského parfému.

Pokoj vypadal téměř identicky jako jeho vlastní, ale stopy po jeho obyvatelích se nacházely všude. Na neustlané manželské posteli leželo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Sezóna ticha*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.